

## UZASADNIENIE

Powód, (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., wniósł o zasądzenie od pozwanego T. S. kwoty 439,30 zł. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie i kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podał, że jego roszczenie wynika z łączącej (...) S.A. (następcą prawnym (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością) z pozwanym umowy o numerze abonenta 1 (...), której przedmiotem było świadczenie usług telekomunikacyjnych. Z tytułu powyższej umowy pozwany winien uiścić na rzecz pierwotnego wierzyciela kwotę, stanowiącą wartość przedmiotu sporu, będącą ekwiwalentem świadczonych przez niego usług. Wierzyciel pierwotny wystawił noty obciążeniowe. Powodowy Fundusz nabył na podstawie Porozumienia nr 9 z dnia 22 października 2015 r. do Umowy ramowej przelewu wierzytelności z dnia 27 maja 2013 r. od (...) S.A. wierzytelność względem pozwanego, wynikająca z powyższej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Powód podał, że na dochodzone roszczenie składa się: kwota 369,44 zł. stanowiąca wysokość zobowiązania pozwanego, wynikająca z not obciążeniowych, wystawionych przez pierwotnego wierzyciela, oraz kwota 69,86 zł. z tytułu skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie oraz wystawionych przez wierzyciela pierwotnego not odsetkowych.

Pozwany, T. S., nie stawiał się na rozprawie, nie złożył odpowiedzi na pozew i nie zajął stanowiska.

### **Sąd ustalił, co następuje:**

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarł w dniu 27 maja 2013 r. z powodem - (...)Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. ramową umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem było ustalenie zasad, w oparciu o które nastąpi przeniesienie – w rozumieniu przepisów art. 509 i n. Kodeksu Cywilnego – przez Cedenta na rzecz Cesjonariusza istniejących i wymagalnych wierzytelności pieniężnych względem klientów Cedenta, zwanych dalej Dłużnikami, wynikających z niezapłaconych należności głównych (faktur i not obciążeniowych) oraz odsetek z tytułu świadczenia przez Cedenta usług telekomunikacyjnych lub innych usług.

(dowód: ramowa umowa przelewu wierzytelności, k. 8-9)

W dniu 22 października 2015 r. powód i (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarli Porozumienie nr 9 do umowy ramowej przelewu wierzytelności z dnia 27 maja 2013 r., na mocy którego dokonano przelewu wierzytelności, określonych w ust. 1 Porozumienia.

(dowód: porozumienie, k. 9)

Zgodnie z wyciągiem z elektronicznego załącznika do Porozumienia nr 9 z dnia 22 października 2015 r. do umowy ramowej przelewu wierzytelności z dnia 27 maja 2013 r., ww. porozumieniem objęta została wierzytelność wobec T. S. w kwocie 384,34 zł.

(dowód: wyciąg z elektronicznego załącznika, k. 6)

W dniu 13 października 2017 r. wystawiony został przez powodowy Fundusz – na podstawie art. 194 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...), w którym stwierdzono, że powód nabył na podstawie Porozumienia nr 9 z dnia 22 października 2015 r. do umowy ramowej przelewu wierzytelności z dnia 27 maja 2013 r. od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. wymagalną wierzytelność wobec pozwanego. Zobowiązanie wynika z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Wysokość zobowiązania według stanu na dzień wystawienia wyciągu wynosiła 439,30 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu, k. 4)

**Sąd zważył, co następuje:**

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, bowiem powód nie wykazał, aby przysługiwało mu roszczenie, dochodzone pozwem.

Powodowy Fundusz wywodzi swoje roszczenie z ramowej umowy przelewu wierzytelności, zawartej w dniu 27 maja 2013 r., oraz Porozumienia nr 9 z dnia 22 października 2015 r. do tej umowy, na podstawie których miał nabyć dochodzoną od pozwanego wierzytelność od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. – następcy prawnego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

Stosownie do art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Tym samym, celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień, przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew. Przedmiotem przelewu jest zaś wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Nie ulega przy tym wątpliwości, iż wierzytelność, stanowiąca przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika zbywana wierzytelność, a zatem oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Powyższe elementy muszą być oznaczone, bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy, przenoszącej wierzytelność. (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.)

W umowie ramowej przelewu wierzytelności z dnia 27 maja 2013 r., zawartej z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., wskazano jedynie zasady, w oparciu o które nastąpi przeniesienie – w rozumieniu przepisów art. 509 i n. Kodeksu Cywilnego – przez Cedenta na rzecz Cesjonariusza istniejących i wymagalnych wierzytelności pieniężnych względem klientów Cedenta. Podobnie w treści Porozumienia nr 9 z dnia 22 października 2015 r. do tej umowy nie wskazano, jakie konkretnie wierzytelności są przedmiotem cesji.

Powód przedłożył wydruk, stanowiący automatycznie wygenerowany wyciąg z elektronicznego załącznika do Porozumienia nr 9 z dnia 22 października 2015 r. do umowy ramowej przelewu wierzytelności z dnia 27 maja 2013 r., w którym wymieniono pozwanego T. S. i kwotę 384,34 zł. (vide: karta 6), który nie został podpisany i trwale połączony z żadnym z dokumentów, dotyczących cesji. Opisany wyciąg może być uznany jedynie za dowód tego, że wyciąg taki został wygenerowany. Nie jest dowodem, który pozwala na oparcie na nim stanu faktycznego co do treści, które są w nim zawarte. Wygenerowane elektronicznie pisma, nie zawierające podpisu, nie mogą być uznane za dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c. Elementem konstytutywnym dokumentu prywatnego i urzędowego jest m.in. podpis. Wydruki komputerowe mogą stanowić dowód w postępowaniu cywilnym jako „inny środek dowodowy”, przewidziany w art. 308 k.p.c. i art. 309 k.p.c. Brak jednak podstaw do uznania, że oświadczenie, zawarte w takim wydruku jest zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. Ten środek dowodowy świadczy jedynie o istnieniu zapisu komputerowego określonej treści w chwili dokonywania wydruku. (por. B. Kaczmarek-Templin, Moc dowodowa dokumentu elektronicznego w postępowaniu cywilnym, M. Praw. 2008, nr 5, str. 248 i nast.; D. Szostek, M. Świerczyński, Moc dowodowa dokumentu elektronicznego w postępowaniu cywilnym, M. Praw. 2007, nr 17, str. 935 i nast.)

Dodatkowo podnieść trzeba, że w wyciągu tym nie podano, z jakiego tytułu wynika wskazana w nim kwota 384,34 zł. Nie oznaczono w nim również stron umowy przelewu i zawartego na jej podstawie porozumienia. Można wręcz stwierdzić, że w zasadzie nic z niego nie wynika, gdy chodzi o elementy istotne umowy przelewu wierzytelności.

Powód miał możliwość przedłożenia załącznika do umowy cesji, który w sposób przewidziany w tej umowie jednoznacznie obrazowałby wolę obu stron co do przejścia konkretnej, zindywidualizowanej wierzytelności na rzecz powoda – stosownie do treści art. 509 § 1 i 2 k.c., czego jednakże nie uczynił.

Dowodem na okoliczność nabycia przez powoda przedmiotowej wierzytelności nie jest również wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...) z dnia 13 października 2017 r. Wyciąg ten jest dokumentem prywatnym, bowiem w postępowaniu cywilnym nie ma on mocy dokumentu urzędowego, co wynika wprost z art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury, dane ujawnione w księgach rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego oraz wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, np. cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowią one jednak dowodu na skuteczność dokonanego przelewu oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności. Okoliczności te podlegają ogólnym regułom dowodowym, określonym w przepisach art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13.06.2013 r., V CSK 329/12). Co więcej, samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność ta istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. Organy funduszu nie mają wystarczających kompetencji do zbadania, czy nabywana wierzytelność faktycznie istnieje. (vide: uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 07.10.2009 r., III CZP 65/09)

Podnieść należy również, że powód nie przedłożył umowy, zawartej rzekomo przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem, ani żadnych dokumentów, z których by wynikało, iż pozwany nie wywiązał się z postanowień tej umowy – przy założeniu, że do zawarcia takiej umowy doszło. Tymczasem w przypadku cesji wierzytelności warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., V CSK 187/06).

W konsekwencji powód nie wykazał istnienia i nabycia wierzytelności, objętej pozwem, i jednocześnie swojej legitymacji czynnej w niniejszym procesie.

Wskazać należy, iż w sprawach cywilnych nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych, pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów, zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach stosownie do unormowania z art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., w myśl którego strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zatem to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów, uzasadniających jego roszczenie. Od tego obowiązku nie zwalnia go treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którym, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych, przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych, doręczonych pozwanemu przed rozprawą.

Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy bezczynności pozwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości co do zasadności pozwu. W art. 339 § 2 k.p.c. nie chodzi o prawne domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda. W omawianym przypadku sąd ocenia, czy okoliczności podane w pozwie, nie budzą uzasadnionych wątpliwości, albo nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Stanowisko takie nie budzi wątpliwości w nauce prawa, znalazło także wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyroki: z dnia 15 września 1967 r. - III CRN 175/97, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 142; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok.i Pr.-wkl. 1999/9/30).

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności, Sąd powództwo oddalił.